

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa V. M.
przeciwko K. S.A. Oddział R. w P.
o ustalenie wypadku przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 listopada 2014 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w L.
z dnia 19 grudnia 2013 r., sygn. akt V Pa (...),

- 1. odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2. zasądza od skarżącej V. M. na rzecz strony pozwanej 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z 19 grudnia 2013 r. oddalił apelację powódki V. M. od wyroku Sądu Rejonowego w L. z 17 września 2013 r., którym oddalono jej powództwo o ustalenie, że jej mąż uległ wypadkowi przy pracy. Sąd ustalił, że zdarzenie nie było wypadkiem przy pracy, gdyż przyczyną zawału serca była choroba samoistna. Wykluczono przyczynienie się do wypadku jakichkolwiek czynników zewnętrznych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Dążono do wykazania, że

zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku byłoby rażąco niesprawiedliwe i krzywdzące dla powódki. Wymienione w skardze okoliczności pozwalają zakwalifikować skargę podczas jej wstępnego badania jako wniesioną zasadnie oraz służącą rozwojowi wykładni i stanowiącą wkład w rozwój prawa.

Pozwany wniósł o odrzucenie skargi kasacyjnej ze względu na podaną wartość przedmiotu zaskarżenia (1 zł) ewentualnie o nieprzyjęcie jej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia. Sprawa o ustalenie, że zdarzenie było wypadkiem przy pracy jest sprawą o prawo majątkowe (postanowienia Sądu Najwyższego z 14 maja 2009 r., I PZ 5/09, OSNP 2011 nr 1-2, poz. 12 i z 5 sierpnia 2009 r., II PZ 6/09, LEX nr 558584). Oznacza to, że o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 k.p.c.). W skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia oznaczono na 1 zł. Taką samą wartość zaskarżenia podano wcześniej w apelacji i w pozwie jako wartość przedmiotu sporu. Powódka jest reprezentowana przez fachowego pełnomocnika i dlatego trudno weryfikować podaną wartość przedmiotu zaskarżenia zwłaszcza, że sedno sprawy dotyczy ustalenia wypadku przy pracy a nie pochodnego świadczenia majątkowego. Skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Z tej przyczyn należało skargę odrzucić.

Gdyby wartość przedmiotu zaskarżenia była większa, to skarga nie zostałaby przyjęta do rozpoznania, gdyż nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu. Jedynie hasłowo odwołuje się do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 k.p.c.), które stanowią odrębny od podstaw przedsądu element skargi (art. 398⁴ § 1 pkt 2 i § 2 k.p.c.) i podlegają rozpoznaniu

dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Oznacza to, że nie zastępują podstawy przedsądu ani jej uzasadnienia. Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi powinna więc samodzielnie wskazać i wykazać naruszenie przepisów prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Wniosek nie przedstawia takiej argumentacji. Gdyby nawet odejść od tego reżimu odrębności podstaw kasacyjnych i podstaw przedsądu, to w procesowej podstawie kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) skarżąca nie zarzuca naruszenia konkretnego przepisu prawa procesowego. Nie ma podstaw do zastępowania strony. Innymi słowy, skoro nie podważa się skutecznie zastosowania prawa procesowego, to wiąże ustalenie, że zdarzenie z braku przyczyny zewnętrznej nie było wypadkiem przy pracy. Związanie takie jest aktualne na etapie przedsądu na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. W przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu i późniejszym rozpoznaniem skargi kasacyjnej z ograniczeniem wynikającym z tego przepis a także z art. 398³ § 3 k.p.c. Skoro nie ustalono, że zdarzenie było wypadkiem przy pracy, to nie spełnia się też norma materialna, czyli art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. W konsekwencji nie ma podstaw do stwierdzenia, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał i wykazał podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Taka sama ocena odnosi się do dalszej treści wniosku, przy czym zasadnym jest poprzestanie na stwierdzeniu, że podstawy przedsądu wymagają określonej precyzji w ich formułowaniu, co wymaga odpowiedniej staranności metodycznej i merytorycznej dla wskazanej podstawy przedsądu. Tę zaś trudno odkodować, gdyż nie wystarczy podać, że przyjęcie skargi będzie służyć „rozwojowi wykładni i stanowić wkład w rozwój prawa”.

W takiej sytuacji uwzględniono wniosek pozwanego i zasądzono zwrot kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym na podstawie § 11 ust. 1 pkt i § 12 ust. 4 pkt 2 (stosowanego odpowiednio do odpowiedzi na skargę kasacyjną) rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

